

ΑΚΑΔΗΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΜΠΑΡΔΑΚΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΠΑΥΛ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ - ΑΝΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ - ΙΠΠΟΚΡ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ - ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ : ΔΑΜΗΤΟΥ 18 - Θ. ΠΡΟΛΡΟΜΟΥ 2 - ΑΘΗΝΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Διὰ 10 τεύχη δραχμαὶ	50.	Διὰ 10 τεύχη δολλάρια	2.
Διὰ 25 τεύχη δραχμαὶ	100.	Διὰ 25 τεύχη δολλάρια	4.
Διὰ 40 τεύχη δραχμαὶ	150.	Διὰ 40 τεύχη δολλάρια	6.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ

ΜΕΛΕΤΑΙ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΑΡΔΑΝΗ

—«Ἡ πρόοδος διὰ τῆς ἐπιστήμης»
(σελ. 4-7).

—«Ἡ καλλιτεχνία ἄλλας τῆς ζωῆς»
(σελ. 26-27).

—«Ὁ πόνος τῆς ψυχῆς» (σ. 228-230).

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

—«Ἡ ἅγια Λαύρα καὶ ὁ μέγας ἄ-
γών τοῦ 21» (σελ. 65-66).

—«Περὶ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβίου
τῆς Κρυπτοφέρρης - Crypta Ferrata,
Grotta Ferrata» (σελ. 88-93,
124-125, 143-150).

—«Φιλολογικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς τὸν
φιλόλογον καὶ γλωσσολόγον Μενέλ.
Φιλῆντα» (σελ. 221-228, 245-260).

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

—«Ἡ ἰδιάζουσα σύστασις ἐκάστου
ὀργανισμοῦ ὡς συντελεστής ἀμύνης
ἢ προδιαθέσεως ἐναντι τῶν νοση-
μάτων» (σελ. 20-25, 51-55, 83-85).

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΡΑΒΙΑ

—«Ἀπὸ τὸν τάφον τοῦ Φαραῶ»
ἄρθρον εἰκονογραφημ. (σελ. 14-20).

„ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,,
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΜΠΑΡΔΑΝΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΠΑΥΛ. ΚΑΡΟΛΙΔΗΣ - ΑΝΤ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΣ - ΙΠ. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

ΤΟΜΟΣ Β'

ΑΘΗΝΑΙ—1929

ΤΕΥΧΟΣ 2

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΜΗΜΑ

ΤΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

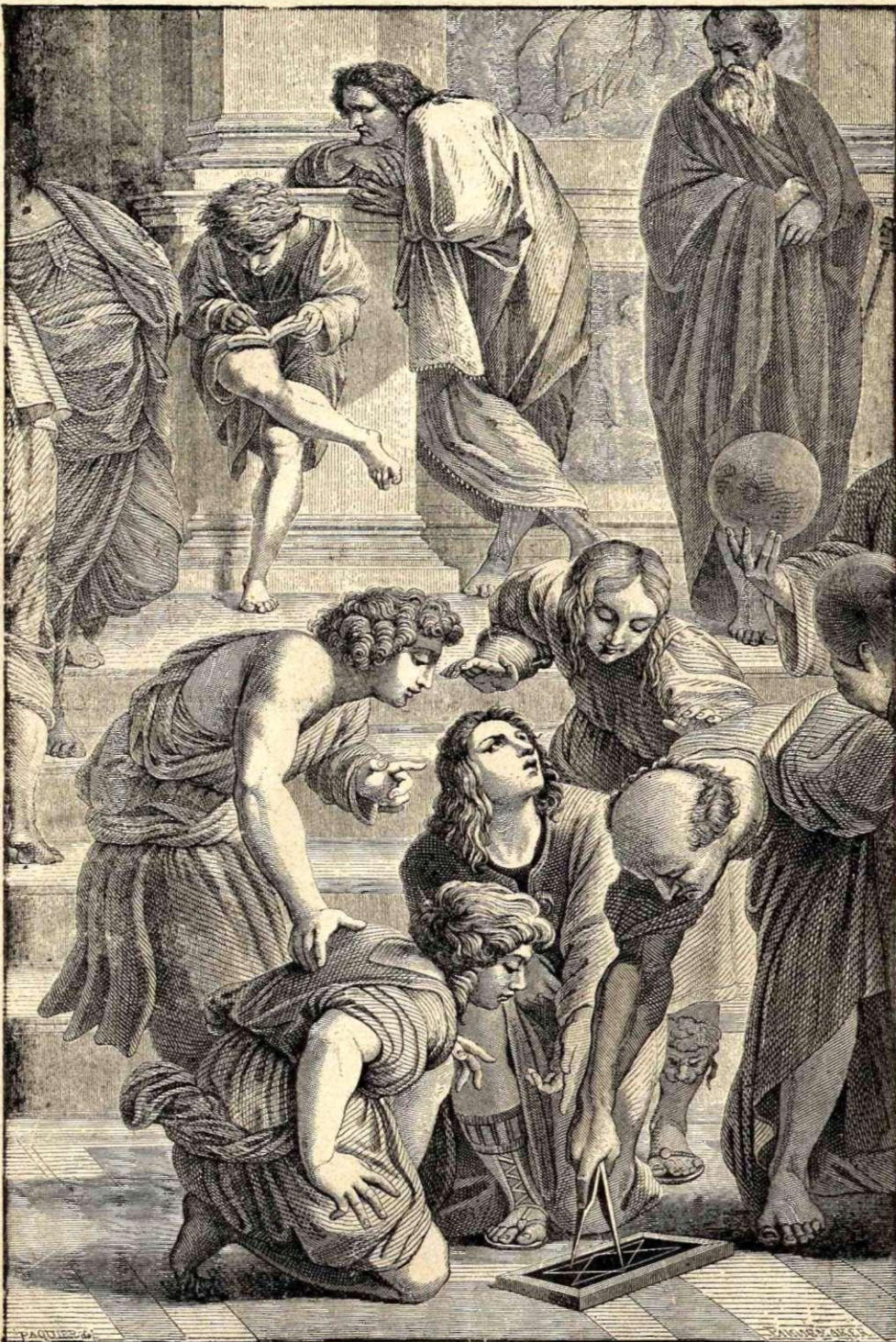
ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛΟΥ

(Ἡ ὀπισθεν εἰκὼν παριστᾷ τὸ κάτω δεξιὸν τμήμα τῆς ὅλης παραστά-
σεως τῆς «Φιλοσοφικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν» τοῦ Ραφαήλου·
ἐν αὐτῷ ὁ Εὐκλείδης ἀποδεικνύει γεωμετρικὸν τι θεώρημα, σχεδιάζων δι-
ὰ τοῦ διαβήτου, ἐνῶ πέριξ παρακολουθοῦν νεαροὶ μαθηταὶ μὲ ποικίλην
διαβίθμισιν προσοχῆς καὶ κατανοήσεως εἰς πλοῦτον κινήσεων καὶ στάσεων.

ΝΕΟΚΛ. ΚΑΖΑΖΗ

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ (ΤΟΥ ΡΑΦΑΗΛΟΥ)

+*+

Τρία κατ' ἐξοχήν ἀντικείμενα ἐφείλκυσαν ἐπανελημμένως τὴν προσοχήν μου ἐν τῷ ἀπεράντῳ τῆς Ρώμης οἴκο-δομήματι τῷ καλουμένῳ Βατικανῷ: ἡ Βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, τὸ Σιζτείον Παρεκκλήσιον, καὶ ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκαστον τούτων ἐκπροσωπεῖ ἰδίαν παράστασιν καὶ ἰδίαν ἰδέαν. Ἐν τῇ πρώ-

τῇ ὁ ἀρχιτέκτων Βραμάντης ὑπετύπωσε τὴν σύνθεσιν τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας, τὴν ἔννοιαν τοῦ ἀπείρου, τὸν μυστικὸν δεσμὸν, ὅστις ὑφίσταται: μεταξύ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ καὶ οὗτινος τογχάνει ἀφετηρία ἢ λαμπρὰ αὐτῆ Βασιλικῆ τοῦ καθολικοῦ κόσμου. Ἐν τῷ Σιζτείῳ Παρεκκλησίῳ ὁ Μιχαὴλ Ἀγγελος, ἰσχυρῶς ἀλλ' ἀκωνίστως, ἔρριψε τὰς βαθυτάτας τῶν σκέψεων καὶ τῶν σελίδων, αἵτινες ἀνεγράφησάν ποτε ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς ἱστορίας. Τραγικὴ ἰδέα διήκει διὰ πάσης τῆς συνθέσεως. Εἶνε, τὸ εἶπον ἤδη ἀλλαγῶ, τὸ ὑστατον ἔπος τῆς Ἀναγεννήσεως ἐκπνεούσης, ὁ ζοφερώτερος αὐτῆς ὕμνος, τελευτῶντος τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς σκέψεως καὶ τῆς ἀμφιβολίας. Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τῶν ἀριστοουργημάτων τοῦ Ραφαήλου, προὐκάλεσεν ἐν τῷ πνεύματι μου ζεῖποτε διάφορα αἰσθήματα καὶ σκέψεις. Οὐδεμία ὑπάρχει συγγένεια μεταξύ αὐτῆς, τῆς Βασιλικῆς τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τοῦ Σιζτείου Παρεκκλησίου. Διστάζεις ἐπὶ μακρὸν εἰς τίνα τεχνίτην θέλεις ἀποδώσῃ τὸ γέρας τῆς δάφνης, ἀλλ' ἡ προτίμησις ἢ προσωπικὴ με ὤθει πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ραφαήλου. Εὕρισκόμενός τις πρὸ αὐτοῦ εὕρισκεται οὐχὶ πρὸ ἀσάρκου ἰδέας, ἀλλὰ πρὸ ἐνσάρκου πραγματικότητος.

Εἶνε ἡ ἰδέα τοῦ ἐλληνικοῦ κόσμου, ἡ παράστασις τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως, ἣτις οὐδαμῶ ἀλλαγῶ εὔρε πραγμάτων καὶ ὑπόστασιν, ἔσον ἐν Ἑλλάδι, ἣτις πάλιν εὕρισκε τὴν πληρεστάτην αὐτῆς ἐκπροσώπησιν καὶ ἐνσάρκωσιν ἐν τῇ πόλει τῶν Ἀθηνῶν.

Τῆς ἰδέας ταύτης ἀνέλαβε νὰ ὑποτυπώσῃ τὴν εἰκόνα ὁ γνησιώτατος τῶν ζωγράφων τῆς Ἀναγεννήσεως, ὁ ἐξ Οὐρβίνου Ραφαῆλος ὁ Σάντιος.

Ἡ Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῶν Ἀθηνῶν εἶνε τμήμα μόνον τῆς μεγάλης καλλιτεχνικῆς παραστάσεως, ἣν ἐν ἔτει 1508, ἄγων μόλις τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας, ἀνέλαβε νὰ γράψῃ ὁ Ραφαῆλος. Ἡ σύνθεσις αὐτῆ, ὑπερφυῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν, εὐρηται ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Βατικανοῦ, τῷ καλουμένῳ διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ τεχνίτου Stampe e Loggie di Raffaello.

Πρὶν ἢ ρίψω τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τῆς «Φιλ. Σχ. τῶν Ἀθηνῶν», τὸ πρῶτον ἀντικείμενον, τὸ προσβαλὼν τὴν ὄρασίν μου, ἦτο τὸ τῆς Θεολογίας. Ὁ ὀδηγός μου λέγει divinarum rerum notitia. Ἀληθῶς, οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ βίου του, ἠδυναριστήθη ἀναζητῶν μόνον τὰ ἐπίγεια. Τὸ πρόβλημα τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, τῆς ἀρχῆς καὶ τοῦ τέλους, ἠθέλησε πάντοτε ν' ἀναζητήσῃ ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου. Φιλοσοφῶν, ἠναγκάσθη νὰ θεολογήσῃ, φυσιολογῶν, ὑπέστη ἐπίσης ἐπίδρασιν τῆς θεολογίας. Πιστοὶ καὶ ἄπιστοι, φανατικοὶ καὶ ἀδιάφοροι, δὲν δύνανται νὰ καυχήθωσιν, ὅτι ὑπῆρξαν ἀνώτεροι θεολογικῶν ἐπιδράσεων.

Ἡ ἀνθρωπότης ἤρξατο τοῦ σταδίου αὐτῆς ἀπὸ τῆς θεολογικῆς συλλήψεως καὶ ἐπιδράσεως. Ὁ Θεός, ὁ πατὴρ τῶν ὄντων, εἶνε ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου. Ἀπ' αὐτοῦ ἐξῆλθε πᾶσα κίνησις, πᾶσα ζωὴ καὶ πᾶσα νόησις.

ΠΑΥΛΟΥ ΚΑΡΟΛΙΔΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΟΝ
ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΟΝ
Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΝ

+*+

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

σ κ ω ψ, ω π ο ς = γλαυξ καθ' ὑμᾶς λίαν πιθανῶς, ἢ ἀπὸ τοῦ σ κ ο λ ὡ π α ξ κατὰ Χ. λίαν ἀπιθάνως), ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ περὶ ἄν τὸ κ ρ ο ν τ ῆ ρ ι εἶναι καθ' ὑμᾶς κ ρ ο ν ο τ ῆ ρ ι ἢ προέροχεται ἐκ τοῦ κ ρ α τ ῆ ρ ο λίαν ἀπιθάνως, καὶ ἄν τὸ ἀ γ κ ο ὦ σ α εἶναι τὸ ἰταλικὸν angossa (ὡς λίαν ὀρθῶς φρονεῖτε ὑμεῖς), ἢ προέροχεται ἐκ τοῦ ἀνυπάρχου ἐλληνικοῦ ἀ γ κ ο ὦ σ α (ὡς φρονεῖ ὁ κ. Χ. λίαν ἀπιθάνως), γινώμαι ὑμῶν καὶ λογικώτεροι καὶ μᾶλλον σύμφωνοι πρὸς τὰ πράγματα εἶναι. Ἄλλ' ὁμοῦ δὲν εἶναι ἄξιον νὰ γένηται πολὺς λόγος καὶ θόρυβος περὶ αὐτῶν, διότι ἢ ἀπόλυτος ἀλήθεια ἐν τοῦτοις δυσκατάληπτος, ὁ δὲ πρὸς σοφιστεῖαν ἐπιροεπέστατος Γ. Χατζιδάκις, οὗ ἢ ἡμιμάθεια, ἢ ἐπιπολαιότης καὶ ἀκρισία καὶ ἢ μεθ' ὕβρεως ἐκ τῆς ἀμαθείας θρασυτέρας εἶναι τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ ἐν τοῖς περὶ γραμματικῶν διαλέξεσι καὶ συζητήσεσι, δύνανται νὰ εὕρη οὐχὶ μὲν ὀρθῶν καὶ ἀληθῆς, ἀλλὰ δόκησιν ἀπατηλὴν ἀληθείας παρέχουσιν ἔρεσιμα χρησιμεῖον ὡς ὄπλον αὐτῶν τε καὶ τοῖς περὶ αὐτὸν ὡς καταφύγιον ἐν τῇ τροπῇ καὶ τῇ φυγῇ. Εἶναι δὲ οὐχὶ σκόπιμον καὶ τηλεσφόρον τηλικούτων τὸ μέγεθος καὶ τοσοῦτων τὸ πλήθος διαπραττομένων ὑπὸ τοῦ Χ. γραμματικῶν, φιλολογικῶν καὶ γλωσσολογικῶν τερατοδῶν ἀμαρτημάτων, ὁ τούτων αὐστηρὸς ἔλεγχος νὰ ἀμειψῶται ὑπὸ ἑλέγχου ἀμαρτημάτων, οὐχὶ μὲν οὐδενοςώρων, ἀλλὰ πάντως οὐχὶ τοσοῦτον αὐτοφώρων καὶ ὀφθαλμοφανῶν τερατολογικῶν. Ἄλλ' ἔλθωμεν νῦν εἰς τὰ ἄλλα ὑφ' ὑμῶν ἐλεγχόμενα μεγάλα ἀμαρτήματα τοῦ Γ. Χατζιδάκι:

Ἡ κατὰ Χατζιδάκιν ἐτυμολογία τοῦ γαλανός ἐκ τοῦ γάλα εἶναι ἐκ τῶν ἐτυμολογικῶν τερατολογημάτων μαρτυροῦν πρὸς τοῖς ἄλλοις, ὅτι ὁ ἀνήθης οὐ μόνον τὸ τυπικὸν καὶ τὸ τεχνολογικὸν τῆς ἐλληνικῆς γραμματικῆς ἐνδεῶς καὶ ἐν πολλοῖς πλημμελῶς ἔμαθεν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὐδενὶ τῶν μεγάλων συγχρόνων καὶ τῶν μικρῶν προγενεστέρων ἡμῶν μεγάλων γλωσσολόγων ἐπεκρινώθησεν πνευματικῶς ἀναγινώσκων τὰ πᾶσι γνωστὰ καὶ πᾶσι τοῖς γλωσσολόγοις μέλητα ἐπιστημονικὰ ἔργα. Ἀλλὰ πρὶν ἐπιληφθῶ τοῦ ἐλέγχου τῶν τοῦ Χ. ἀμαρτημάτων ἀνάγκη χάριν αὐστηρῶς περὶ τὴν τῶν τοιούτων ζητημάτων ἔρευναν ἀμεροληψίας νὰ εἶπω τινὰ ἐν σχέσει πρὸς τὴν παρ' ὑμῶν προσβεβλημένην ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνείαν τῆς λέξεως γαλανός.

Ἡ ἐτυμολογία καὶ ἢ ἐρμηνεία τοῦ ὀνόματος ἐκ τοῦ γαληνός, γαλανός δηλονότι = κυανός, γλαυκός «κατὰ τὸ χρῶμα τῆς γαληνευομένης θαλάσσης τῆς κατοπτρίζουσας τὸν οὐρανόν» ἢ ὑμετέρα αὕτη ἐτυμολογία εἶναι γραμματικῶς ἀπλή καὶ εὐκόλος καὶ εὐνόητος, ἀφοῦ μάλιστα ὑπάρχοισι καὶ ἀρχαίῳθεν παραδεδομένοι τύποι τοῦ ὀνόματος, γαλάνα, γαλά-

Ἄξιότιμε κ. Φιλήντα,

Εἰν τῇ πραγματεῖα ὑμῶν τῇ ἐπιροεφομένῃ «Χατζιδάκι ἔλεγχος» πᾶσαι αἱ περὶ τῶν γραμματικῶν καὶ γλωσσολογικῶν ἀμαρτημάτων τοῦ κ. Γ. Χατζιδάκι κρίσεις ὑμῶν εἰσὶν εὐστοχοὶ καὶ ὀρθαί. Πάντως αἱ περὶ τῆς λ. ἀφιλογία (ἄν αὕτη προέροχεται ἐκ τῆς λ. ἀμφιλογία καθ' ὑμᾶς, ἢ ἄν προέροχεται ἀπιθάνωτα ἐκ τῆς λ. φιλολογία κατὰ Γ. Χατζιδάκιν), ὅπως καὶ αἱ περὶ τῆς λ. σ κ (λ) ἄ π ς = γλαυξ (ἄν αὕτη προέροχεται ἀπὸ τοῦ

νεία, γαλήνεια καὶ ὁμοῦ ἢ τοιαύτη ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία δὲν εἶναι ἢ ὑπὸ τῶν μεγάλων ἐρευνητῶν καὶ ἐρμηνευτῶν τῆς μεσαιωνικῆς ἐλληνικῆς προτεινομένη. Ὁ ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων τοιούτων ἐρευνητῶν Δουκάγγιος δομώμενος πιθανῶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως ὅτι ἐν τῷ γαλανός πρόκειται κριῶς οὐχὶ περὶ γαλήνης (τὸ λεγόμενον ὑφ' ὑμῶν περὶ τοῦ χρώματος τῆς γαληνευομένης θαλάσσης, εἶναι λίαν μονομερές, διότι δὲν λύει ἀποχρώτως τὸ ζήτημα τοῦ χρώματος) ἐξηγεῖ τὸ γαλανός ἐκ τοῦ κ ἄ λ λ α ι ν ο ς = caeruleus, venetus, καλλιῶνου χρῶμα ἀνθηρόν, τοῦ καλλιῶνου χρώματος καλομένου, ὅ,τινες βενετὸν φασίν (ἐκ καλλιῶνου βαφῆς) εἰς τὴν αὐτὴν δὲ ὁ. ἀνάγει (eodem perinde significatu) καὶ τὸ γαλάζιος, γαλαζοπρόσωπος, γαλαζῖεν caeruleum colorem referre προστίθησι δὲ καὶ τὰ λεγόμενα «ὁ Κρόνος (ὁ ἀστήρ) κυριεῖ βαφῆς καστορίζουσας ἢ Ἀφροδίτη λευκῆς χροῖας ὁ Ζεὺς χροῖας γαλαζιούσης».

Καὶ ταῦτα μὲν ὡς πρὸς τὴν ὑφ' ὑμῶν προσβεβλημένην ἐτυμολογίαν τοῦ γαλανός ἐκ τοῦ γαληνός.

Ἡ δὲ τοῦ Γ. Χατζιδάκι ἐτυμολογία τοῦ γαλανός ἐκ τοῦ γάλα, μαρτυρεῖ, ὡς ἔφθην εἰπὼν, πρὸς πολλοῖς ἄλλοις τὴν ἀπίστευτον ἔνδειαν γνώσεων γραμματικῆς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης παρὰ τῷ ἀνδρὶ τούτῳ. Τῇ ἀληθείᾳ πῶς εἶναι δυνατόν ἐκ τῆς λέξεως γάλα, ἧς ἢ ὁ. εἶναι γαλακτι, (γαλαξ, γαλαξίας) νὰ προέλθῃ τὸ γαλανός, διὰ προσθήκης τῆς καταλήξεως ανός; Τὸ παράδειγμα δέ, ὅπερ φέρει πρὸς πίστωσιν τῆς τοιαύτης γνώμης αὐτοῦ, τὸ τοῦ μελανός, μαρτυρεῖ ἀκριβῶς καὶ τὴν μεγάλην ἀκρισίαν αὐτοῦ μὴ κρινόντος ὅτι εἰς τὸ μέλας ἢ ὁ. εἶναι μέλαν, ὡς μαρτυρεῖ καὶ τὸ θηλακ. μέλαινα καὶ τσαῦτα ἄλλα ἐκ τοῦ μέλαν παράγωγα ἢ σύνθετα ὀνόματα καὶ ὀνόματα (μελανία, μελάνιον (=μέλαν ἴον), μελάνιον (=μελάνι), μελάνθιον, μελάνθριξ, μελάμπερος, μελάφυλλος, μελάμπελος, μελανίζω). Ἐν τῷ μελανός ἐκ τοῦ μέλας, μόνον ἢ κατάληξις μεταβάλλεται μεθισταμένη ἀπὸ τῆς γ' κλίσεως εἰς τὴν β' ὡς γίνεται τοῦτο καὶ ἐν ἄλλοις τισὶν ἐπιθέτοις, ἀλλ' ἐν τῷ γάλα, γαλανός ὁ γλωσσολόγος καθηγητῆς, οὐχὶ εἰς τὴν οἴξαν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν ἀνωμάλως σχηματιζόμενον τύπον τῆς ὀνομαστικῆς προστίθησι καὶ ἀμαθῶς τὴν κατάληξιν ανός καὶ ταῦτα ἀκριτότατα διὰ τοῦ μελανός (!). Ὅτι δὲ ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ γάλα ὑπάρχει καὶ ἢ τοῦ λευκοῦ (οὐχὶ ὁμοῦ τοῦ γαλανοῦ!) καὶ τοῦτο μαρτυρεῖ τὴν παντελῆ τοῦ ἀνδρός ἄγνοιαν ἐνθεν μὲν τῆς οἴξης αὐτῆς τοῦ ὀνόματος τῆς μηδεμίαν ἐχούσης ἀναφορὰν πρὸς τὴν ἐννοίαν τοῦ λευκοῦ (οἴξης ἢν εὐρίσκομεν ἐν γαλακτι, γάλας, γλαγῶ, γλαγερός, γλαγύεις, γλαγόπηξ, γαλακτίτης, γαλαθνής, γαλαξίας, τῷ λατιν. lac lactis), ἐνθεν δὲ τὴν ἄγνοιαν τῶν περὶ τῆς οἴξης ταύτης πολλῶν καὶ ποικίλων τῶν γλωσσολόγων γνωμῶν. Διότι περὶ ὀλίγων οἴξων λέξεων ὑπάρχουσι τσαῦτα διαφοραὶ γνωμῶν ὅσαι περὶ τῆς τοῦ γάλα, ἢν δὲν ἐδίστασαν τινες νὰ προσπελάσωσι καὶ πρὸς τὸ ἀμέλω καὶ τὰ γεωμανοσλαβικὰ milk, mleka, ὁ δὲ ἐκ τῶν πατέρων τῶν περὶ τὴν γλωσσολογίαν ἐπιστήμη Φραγκῆκος Βώππ πρὸς τὸ ἰνδικὸν duhda, οὐδεὶς δὲ οὐδὲ πόρρωθεν ἐννοίαν τοῦ λευκοῦ ἐν τῷ γάλα ἐνόησεν καὶ ἐξηγήσειεν. Ἀλλὰ μήπως ἐν τῇ γλώσσῃ τοῦ λαοῦ τὸ γαλανός εἶναι ταυτόσημον τῷ λευκός καὶ γαλακτόχρους; Μόνον ὁ Γ. Χατζιδάκις πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ πλημμελοῦς αὐτοῦ ἰσχυρισμοῦ λέγει τοῦτο, συνάπτων καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ ἄγνοιαν πρὸς τὴν ἀκρισίαν.

Καὶ πρὸς τοιοῦτον γλωσσολόγον ἀξίζει μόνον νὰ συζητή τις, ὡς ποιεῖτε καὶ ὑμεῖς, περὶ τοῦ ἄν οἱ λουκουμάδες εἶναι τηγανίταις καὶ τοσοῦ-

λεκτικῶς εβδομάδα. Οὕτω καὶ ἐν τῇ ἀραβικῇ, ἐνῶ seba (sin, be, aīn) σημαίνει ἑπτὰ, ὑπάρχει καὶ λ. σάμπατα—ἀνάπανσις, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐννοίας ἐβδόμης ἡμέρας (σέμπαουμ) ἢ εβδομάδος. Διὸ καὶ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ τουρκικῇ ἢ λ. ἢ σημαίνουσα εβδομάδα δὲν ἐλήφθη ἐκ τῆς Ἀραβικῆς, ἀλλὰ ἐκ τῆς Περσικῆς ἢ λ. δηλονότι χαφτά, λ. Περσικῇ, εἶναι ἢ αὐτὴ πρὸς τὴν ἑλλην. λ. ἑπτὰ, (Λατ. septem, Ἰνδ. saptam, Περσ. heft).

Εἰς τὴν ὀπωσοῦν μακρὰν ταύτην περὶ σαββάτου παρεκβολὴν ἔδωκεν ἀφορμὴν ἢ τερατώδης τοῦ Γ. Χ. πρὸς τὸ ἀφροῦτος καὶ μοσχάτος παραβολὴ τοῦ γραμματικοῦ τύπου τοῦ εβραϊκοῦ σάββατον ὡς καὶ ἡ δημιουργία νέας λέξεως Χατζιδακείου (σαββᾶτον) λέξεως ἀνυπόστατου ἐν τῇ γλώσσει τοῦ λαοῦ, πλασθείσης δὲ ὑπὸ τοῦ Χ. ἵνα δικαιολογηθῇ ἢ πλημμελέστατα γενομένη ὑπ' αὐτοῦ παραβολὴ τοῦ «σάββατον» πρὸς τὰ «μοσχάτον» καὶ «ἀφροῦτον». Δὲν πρόκειται οὐδαμῶς δι' ὄσων ἐγράψαμεν νὰ διαφωτίσωμεν τὸν οὐδὲν περὶ εβραϊκῶν καὶ τῶν ἐκ τῆς εβραϊκῆς εἰς τὴν ἑλληνικὴν προσληφθέντων ὀνομάτων νοοῦντα, οὐδὲ δυνάμενον νὰ νοήσῃ ψευδοσημιτολόγον· ἀλλ' ἐγγράφησαν ταῦτα ἵνα ἐν πᾶσιν ἐξηγηθῶσι σαφῶς τὰ ὑφ' ἡμῶν γραφόμενα.

(Ἔπεται ἐπιστολὴ) τρίτη)

ΤΟΥ ΙΝΔΟΥ ΑΜΑΡΑ

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΛΕΠΤΗΣ

+*+

Ὁ χρόνος κλέπτης ἐστὶν ἀναπαδόν, ἔχων δύο λόχους λαμπρούς, τὸν Ἥλιον καὶ τὴν Σελήνην, καὶ ἀφαιρεῖται πάντων πάντα, καὶ οὐ καταδαμάζεται· οὐδ' ὑπὸ τοῦ Σίδα ἢ ἄλλου ὑπάτου Θεοῦ.

Ὁ χρόνος, οὗ τὸ μὲν θεόν ἔργον ἐστὶ, τὸ πρόσκαιρον τοῦ κόσμου, οἱ δὲ τροχοί, ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη, ἐρχόμενος ἐξαίφνης, ὡς κλέπτης, ἀρπάζει πάντων καὶ τὴν δόξαν καὶ τὴν πνοήν.

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος γελῶν, θεωρεῖ, ὡς θεωρός, τὸν χρόνον, ὅς ἐστι δραματοῦργός τῶν συνεχῶν δυνῶν τοῦ κόσμου, καὶ ἀνὴρ τῆς ὀρχηστρίας, τῆς φθορᾶς.

Μὴ ἔχε μελαγχολίαν, ὡ τέκνον· τίς γὰρ οὐ καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ χρόνου, ὅς ἀφαιρεῖται καὶ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ εὐμορφίαν καὶ πλοῦτον καὶ ἀνδρείαν καὶ κυριότητα;

ΜΙΑΤΙΑΔ, ΔΑΛΛΑ

ΤΑ ΙΔΑΝΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ*

(Εἰσαγωγή)

+*+

Ἄπλοῦς τὴν φύσιν ὁ ἄνθρωπος συνέστηκεν, ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς. Ἡ ψυχὴ εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, ἀφθαρτος καὶ ἀτίδιος, δεκτικὴ τελειότητος ὅπως ἐξομοιωθῇ τῷ Πλάστῃ. Διὰ τοῦτο παντὸς πράγματος ζητεῖ ὁ ἄνθρωπος τὸ τέλειον κατὰ τὸ δυνατόν ἀνθρώπῳ. Τὸ ἐν, ἢ πράξις ἢ ποιότης, ὑψούμενα εἰς βαθμὸν τελειότητος ἀποτελοῦσι τὸ ἰδανικόν. Οὕτως, ἔταν ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν λαῶν ὁδηγῆται ὑπὸ ἰδεῶν ἀγορεύων εἰς τελειότητα, λέγομεν ὅτι ἄγεται ὑπὸ ἰδανικῶν.

Τὰ ἰδανικὰ ἀπορρέουσιν ἐκ τοῦ αἰώνιου φωτός. Εἶναι ἀλήθειαι σαφεῖς, αὐτόφωτοι μὴ δεόμενοι ἀποδείξεως. Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὰ δίδει τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς εἰς κόσμον ἀπηλλαγμένον πάσης ἀτελείας καὶ πλήρη ἁρμονίας. Τοιοῦτον βίον ἐμόρφωσαν οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ὑπόδειγμα τῆς ζωῆς τῶν λαῶν. Τὴν ἐν Χριστῷ τελείωσιν τοῦ βίου τούτου, ὡς θέλομεν ἐφεξῆς καταδείξει· ἐκλήρωθη ἢ Νέα Ἑλλάς, δι' ἣς γενήσεται μία ποίμνη, εἰς ποιμήν.

Τὰ ἰδανικὰ ἐκφράζουσι τὸ εἰς τὸ μέλλον πραγματοποιητέον ἐν σχέσει πρὸς τὴν αἰώνιον ἀλήθειαν. Ἡ πίστις πρὸς αὐτὰ ἀυξάνει ἐνεργουμένη. Δι' αὐτὰ ἀγῶνες καὶ θυσίαι. Πολλὸς ὁ λόγος περὶ τῶν ἰδανικῶν. Πῶς νὰ ἐπεξηγήσω τὸ περιεχόμενον τῶν ἰδανικῶν τῆς Πίστεως, τῆς Πατριδος, τῆς Οἰκογενείας, τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας; Μέγα καὶ ἀδιεξίτητον τὸ βάθος. Τὸ φρέαρ βαθὺ καὶ ἀντλήμα οὐκ ἔχω. Πῶς νὰ παραστήσω τόσα μυστήρια; Πῶς νὰ εἰσέλθω εἰς τὴν γνῶσιν τῶν θεωριῶν; Ἡ τούτων θεωρία εἶναι ἴδιον ἀνδρῶν ἀνατεινόντων τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἀνωθεν ἐλλαμπομένων. Ἀκούω φωνὴν λέγουσαν: μὴ ἐγγίσης ὧδε, ὅ γὰρ τόπος ἐφ' οὗ ἔστημεν γῆ ἁγία ἐστίν.

Ὁ πόθος ἔμως τῆς καθαρᾶς ἀγάπης πρὸς τὴν Ἑλπίδα τῆς Πατριδος,

*) Σημεῖωμα «Ἀκαδημ. Βιβλιοθήκης»

Εἶναι φανερόν ὅτι ἡ ἔκτασις τοῦ θέματος περὶ τοῦ ὁποίου ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἐπαίοντας δίδει διὰ τῆς ἄνω εἰσηγήσεως ὁ κ. Δάλλας, δὲν δύναται νὰ χωρήσῃ εἰς τὰ φύλλα τοῦ περιοδικοῦ μας. Πρέπει ν' ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον ἰδίᾳ μελέτης. Ἴσως σκόπιμον θὰ ἦτο νὰ δημοσιευθῇ εἰς τόμους μικροῦς καὶ προσιτοῦς εἰς τοὺς πολλοὺς μελέτη παρ' εἰδικῶν, πρὸς ἀντίκρουσιν τῶν ἀνατροπικῶν κοινωνικῶν ἀρχῶν, αἵτινες λυμαίνονται τὴν σύγχρονον ἑλληνικὴν κοινωνίαν. Φρονοῦμεν ὅτι προσιδιάζει εἰς τὰ ἔργα τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἢ προκίρουξις διαγωνισμοῦ συγγραφῆς λαϊκῆς περὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Γένους. Θέλομεν ὅμως εὐχαρίστως φιλοξενήσῃ εἰς τὸ περιοδικόν μας εὐσυνόπτους πραγματείας περὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Γένους. Ἐνδεικτικῶς καὶ ἐκ τοῦ προχείρου σημειοῦμεν τὰ θέματα: 1) Ποίαν ἔχουσι τὴν πηγὴν αὐτῶν; 2) Τίς ἡ φύσις αὐτῶν; 3) Ποίαν μορφήν καὶ ἐξέλιξιν λαμβάνουσιν ἐν τῇ πραγματικότητι; 4) Τίς ἡ τούτων ἐπίδρασις ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν; 5) Τὰ ἰδανικὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους; 6) Ποία ἡ ζωὴ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἢ τελειότης καὶ αἱ ἐλλείψεις αὐτῆς; 7) Πῶς τελεῖται ἡ ζωὴ τῶν Νέων Ἑλλήνων; 8) Τὰ καθ' ἕκαστα ἰδανικά; 9) Ἡ Μεγάλη Ἰδέα κ.λ.

τὴν ὁποίαν ὁ μύστικος δαίμων ζητεῖ νὰ καταπύῃ, διδάχῃ ποικίλας καὶ ξένων προσάγων, μὲ ἀναγκάζει καὶ τὰ ὑπὲρ δυνάμει νὰ ἐπιχειρῶ. Ἄλλως τε πρὸς Ἑλληνας λαλῶν καὶ περὶ τῶν ἰδανικῶν τοῦ Γένους, ἅπερ πάντες ἔχομεν ἱερὰν παρακαταθήκην, δὲν ἔχω ἀνάγκην ν' ἀκριβολογήσω ὅπως ταῦτα ἔχωσιν. Πάντες οἱ Ἕλληνες ἔχομεν βεβαιότητα περὶ τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀληθείας τῶν ἰδανικῶν τοῦ Γένους, ἐκ τῆς καθημερινῆς πείρας τοῦ βίου ἐκάστου ἡμῶν καὶ ἐκ τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας διαπλασθέντα συμφῶνως πρὸς τὰς ἰδίαις δυνάμεις τῆς Φυλῆς κατὰ τὸν μακραιῶνα καὶ πολυκύμαντον βίον τοῦ Γένους. Πάντες οἱ Ἕλληνες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου ἐφαρμόζομεν αὐτομάτως καὶ μετὰ γονιμότητος ἄνευ θεωριῶν καὶ σκέψεων, τὰ ἀξιώματα τῆς φιλοσοφείας, τῆς αὐταπαρήσεως πρὸς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων, τῆς λατρείας πρὸς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, τῆς ἀφυσιώσεως πρὸς τὴν Οἰκογένειαν.

Οἱ ἄθλοι τῶν ἀγῶνων, τὰ μαρτύρια τῶν πιστῶν, αἱ δωρεαὶ τῶν ὁμογενῶν, αἱ μυστικαὶ καὶ καθημεριναὶ θυσίαι ὑπὲρ τοῦ γοήτρου τῆς οἰκογενείας, κηρύττουσι πανταχοῦ τὴν ἀκραϊνὴν καὶ ἀδιάφθορον πίστιν τοῦ Ἕλληρος πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ γένους. Ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου εἰς τὰ ἐρχόμενα καὶ παρερχόμενα κύματα τῶν γενεῶν τῶν ἀνθρώπων διασχίζουσι τὰ σκότῃ αἱ ἀκτῖνες τῆς Ἑλληνικῆς Παιδείας. Αἱ μεγάλαι πράξεις καὶ τὰ λαμπρὰ ἔργα τῆς Τέχνης ἀντανάκλωσι τὰς ποικίλας καὶ μαγικὰς ἀκτῖνας τῆς ἑλληνικῆς διανοίας. Ἡτις, καθάτερ λαμπρὰς τοῦ βίου, παρεδόθη εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν γενεῶν. Καὶ σήμερον ἔτι ἡ μεγάλη μερὶς τοῦ λαοῦ ζῆ βίον ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ Γένους, ἅτινα ὑπερίσχυσαν τῆς διαφθορᾶς τῆς δουλείας καὶ τῶν δελεασμάτων τῆς ψευδοῦς φιλοσοφίας. Τὰ ζωτικὰ ταῦτα στοιχεία καὶ τὰς διαθέσεις τῆς φυλῆς μας πρέπει νὰ ρυθμίσωμεν συμφῶνως πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῆς φυλῆς ἡμῶν, ὡς Προμηθέως καὶ ὡς διδασκάλου τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν πρέπει νὰ προσκολληθῶμεν ὡς οἱ Φαρισαῖοι εἰς τὴν ἄγονον θεωρίαν τῶν προγονικῶν θησαυρῶν, ἀλλὰ θέλομεν καλλιεργήσαι τὰς ἐν ἡμῖν δυνάμεις παραλαμβάνοντες πᾶν νέον στοιχεῖον ἀγαθὸν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἐποχῆς ταύτης ἐκ τῆς πολλαπλῆς μετὰ τῆς Εὐρώπης ἐπικοινωνίας καὶ ἀφομοιῶντες αὐτὸ ἐν τῇ κληροδοτηθέντῃ ἡμῖν παρὰ τῆς φύσεως πνεύματι τῆς πρωτοτυπίας καὶ τῆς αὐτοτελείας.

Ἡ τάσις πρὸς πραγματοποιήσιν τῶν ἰδεωδῶν ἐν ἐκάστῃ κοινωνίᾳ εἶναι ἐμφυτος ὡς εἴρηται. Ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ ἐκ τῆς παρατηρήσεως γνωρίζομεν ὅτι τὰ ἰδανικὰ ἐμφανίζονται ὑπὸ μορφᾶς ποικίλας, ἀναλόγως τῶν ἡθῶν καὶ τῶν λαῶν τῶν ἐποχῶν. Εἰς τὸ Ἰδανικὸν τοῦ προορισμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, ὅπως αὕτη ἄγει ζωὴν τελείαν, ὡς ἀρχόμενοι εἶπομεν, ὑπόδειγμα ζωῆς διὰ πάντας τοὺς λαοὺς καὶ δι' ἕλας τὰς ἐποχάς, περιλαμβάνονται καὶ συντελοῦσι εἰς τοῦτο τὰ ἰδανικὰ τῆς Ὀρθοδοξίας, τῆς Πατρίδος, τῆς Γλώσσης, τῆς Οἰκογενείας, μὴ ἀποκλείοντ' ἀλλήλα, ἀλλὰ συνεργοῦντα πάντα εἰς τὴν τελειότητα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Πάντα ταῦτα εἶναι ἐνέργειαι τῆς ζωῆς ἐκάστου ἀτόμου, ἀλλ' ὁμοιομόρφως ὁδηγοῦσι πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς φυλῆς. Εἰς τὰ ἰδανικὰ ταῦτα ὁ Ἕλληρ δὲν ἀγεται ἐκ πνεύματος ἀποκλειστικοῦ ἢ ἐπιβολῆς ἐπὶ τῶν ἄλλων λαῶν. Ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν οὐδένα ἀποκλείουσιν, ἀλλὰ πάντας τοὺς λαοὺς συμπεριλαμβάνουσιν ἐν ἀρμονίᾳ θεῖα καὶ πάντες ἡδέως ὑπέχουσιν τὸν τράγγηλον εἰς τὸν ζυγὸν αὐτῶν γνωρίζοντες ὅτι μεγάλως ὠφελοῦνται, οὔτε δὲ ὁ χρόνος ἀφανίζει, οὐδὲ διαφοραὶ τύπων καὶ ἡθῶν ἀλλοιοῦσι. Διὰ τοῦτο οἱ πατέρες ἡμῶν ἀπέθανον ἐν τῇ πίστει, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Φυλὴ εἶναι ὁ Νῆος Ἰσραήλ, δι' οὗ ἡ ἀνθρωπότης θέλει ἀποτελέσῃ μίαν Ποίμνην ὑπὲρ τὸν ἕνα Ποιμένα, ὅστις εἶναι ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή.—

ΤΟ ΑΣΤΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

* * *

Ἐπερ ἀστροί, σὰν ἔφερον τ' ἀπόσκια κάθε βράδυ,
Μὲ φῶς ἀπόκοσμο ἔλουζε τὴν κοιμισμένη γῆς·
Κι' ὄθε οἱ ἀχτιδῆς του ἔπεφταν ἐδιώχναν τὰ σκοτάδια,
Ποῦ ἐκρούβαν τὴν πεντάμορφη τὴν ὄψη μιᾶς αὐγῆς!

Τοῦ βιβλικοῦ Παράδεισου ζωγράφει τὴν Πλάση,
Καὶ κάτω ἀπ' τὴ γαλήνη του σκυφοῖ καὶ βυθισμένοι
Πάνω σὲ πάπυρο ἔσεσαν τὸ μαγικὸ κοντύλι
Ἱεροφάντες ξακουστοὶ καὶ μύστες ἐμπνευσμένοι.

Σὲ θάλασσεσ καὶ σὲ στεριές, σ' ἀνθῶνες καὶ σὲ στέππεσ
Πλούσια τὰ δῶρά του ἔροινγε καθίεις νὰ τὰ δορεχτῆ·
Ἄπ' τὰ Ἱμαλάια ἀπλώνουνταν ὡς τοῖς κορφῆσ τοῦ Ὀλύμπου,
Μὰ ἦταν κρυφὸ, καὶ τῶβλεπαν μονάχα οἱ διαλεχτοί.

Ἄτεχνοι τὸ πρωτόειδαν τεχνίτες Πυραμίδων
Καὶ τὸ κρυφοκαμάρωσαν ἐνὸς Ναοῦ οἱ ἐργάτες·
Μεθούσαν σὰν τὸ κοίταζαν ἐκεῖνοι, ποὺ ἀραδιάσαν
Τὰ παραμῦθια τὰ παλιὰ καὶ τοῖς Μαχαβαράτες.

Τὰ χρόνια τ' ἀνιστόρητα—τὰ πέτρινα τὰ χρόνια—
Ἄργα κι' ἀνάγια ἐπρόβαινε στὸ θόλο τοῦ Οὐρανοῦ,
Κι' ἔδινε φῶς ἀθάνατο, κι' ἔδινε φῶς Παγκόσμιο
Στὰ μάτια τὰ τρισκότεινα κάποιου τυφλοῦ Τρανοῦ.

Τὴ νύκτα τὴν ἀπέραντη, ποὺ τελειωμὸ δὲν εἶχε,
Στὸ κάθε πρᾶμα ἐχάριζε καὶ σχῆμα ὅπως καὶ χροῶμα·
Λαμπύριζε ἀβασίλευτο... κι' ὁ Προμηθέας—ὁ Κόσμος—
Ἄπὸ τὸν ἄγριο βράχο του, τὸ βλέπει... βλέπει ἀκόμα!

Νεραΐδες κρινοδάχτυλεσ καὶ τῶν δασῶν κυράδες
Χορὸ τοῦ στήνουν ξωτικὸ κι' αὐτὸ φεγγοβολεῖ,
Καὶ μιὰ ἀρμονία ἀσύγκριτη γιὰ χάρη του σκορπίζου
Τῶν Φαύνων γλυκοφόρμιγγεσ, τῶν Μπιστικῶν αἰλοί!

Σὲ μιὰ ἐρημιὰ—μαύρη ἐρημιὰ!—χαρούμενο ἀξανοίγει
Τῆς Ἀνδρομέδας τὴ μορφή καὶ τοῦ Περσέα τὴ Νίκη·
Στοῦ Ταίναρου ὁ Τραγουδιστῆς τὴν ἄκρη καθισμένος
Νὰ φέγγῃ τὸ παρακαλεῖ νὰ βοῆ τὴν Εὐροδίκη.

Στην λάμψη του αντιφέγγιζαν τοῦ Μαραθῶνα οἱ κάμποι
Καὶ τὰ νερὰ ἐφωσφόριζαν τοῦ Αἰγαίου τὰ γαλανὰ
Οἱ ἀχτιδῆς τον συντρίβονταν ἀπάνω στὸ κοντάρι,
Ποῦ στὴν Ἀκρόπολι ψηλὰ κρατοῦσε ἡ Ἀθηνᾶ.

Στῆς Ἐλευσίνας ἔλαμπε τοῖς μυστικῆς γιορτάδες
Κι' ὁ δῆμος ὁ Θεόβουλος τὸ θῶρειε ἀπὸ τὴν Πνύκα,
Κι' ἔδινε πάντα κι' ἔδινε τὸ ἀστρὶ τὸ μαγεμένο
Στὸ Τραγικὸ τὴ δύναμη, στὸ Λυρικὸ τὴ γλύκα!

Ὁ Πλάτωνας τὸ ἐκοίταζε σιγὰ τὸ ἀστρὶ τῶν Μάγων
Κι' ἐκρυφορώταγε γι' αὐτὸ τὸ θεῖο του λογισμό.
Μέσα στὴ βαρβαρότητα φωτόλουζε τὸ δρόμο
Ποῦ θὰ περνοῦσε ὁ Νικητῆς μετὰ τὸν Πολιτισμό!

Λάμπει καὶ φέγγει ἀδιάκοπα καὶ πάντα ὅταν τὸ βλέπουν
Μακάρια οἱ Μένανδροι γελοῦν καὶ κλαῖν πικρὰ οἱ Αἰσχύλοι.
Τὴν πέτρα τὴν ἀδοῦλευτη δουλεύει ὁ Προξεντέλης
Καὶ σὺν Ἰκτινῶν τὰ σφυριά κάποιοι σαλεύουν στῦλοι.

Μέσα στῶν φιλοσοφικῶν Σχολειῶν τοῖς δοξασίς
Τὴν ἀναζήτηση ὁδηγεῖ σὲ στρατά φωτεινῆ
Καὶ κάτωθι του ξενυχτοῦν, τὴ Λύση ψηλαφώντας,
Ἀλχημιστῆς παλμοῦ καιροῦ, Σωκράτες τωρινοί!...

Διάνοιες, ποῦ θαυματουργοῦν, τὸ βλέπουν μετὰ λαχάρα
Μέσα ἀπὸ κάποιας φυλακῆς τοῖς σιδερένιες γοῖλλιες.
Κι' ὅταν ζυγῶνῃ πρὸς τὴ γῆ τὴν καταδικασμένη
Ὁ Νοῦς ἀναστρώνεται, σωριάζονται οἱ Βασίλλιες.

Διαβαίνει πάντα ἀκούραστο καὶ οἰστορήλατο καὶ ὠραῖο
Ἀπάνω ἀπὸ χρυσταλλόπυργους καὶ κάτω ἀπὸ Στοές,
Καί, βασιλιάς ἀπόλυτος καὶ κύρης, διαφεντεύει
Λαῶν στρατοκοπήματα, κι' ἀντάρες καὶ βοές....

— Πνέμα ὑπερκόσμιο! ὦ ὁμορφιά τρανὴ καὶ Παναϊώνια.
Ποῦ τῶν ἀρχαίων ὁ Θησαυρὸς κρατάει καὶ πάντα κρύβει...
Ποῦ ἀκέρηο ἀποθεώθηκες καὶ πέταξες ἀπάνω
Ἀπ' τῆς Βηθλέμ τὸ ταπεινὸ κι' ἐρημικὸ καλύβι....

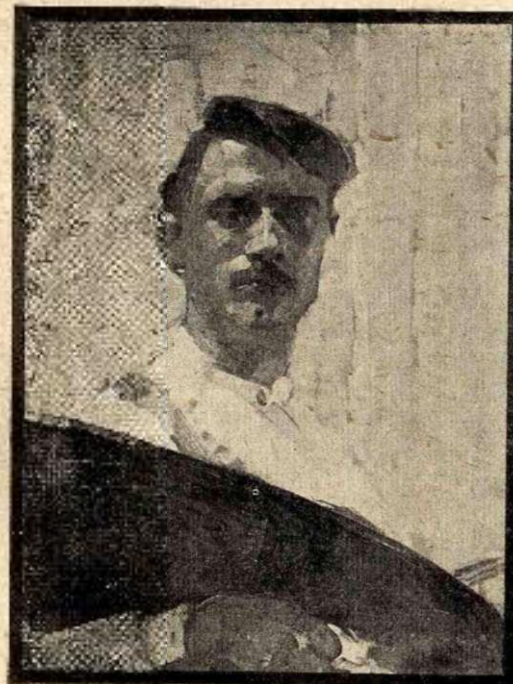
— Πνέμα ὑπερκόσμιο, ποῦ σκορπᾶς τῆς μάθησης τὸ γάλα
Καὶ παίρνεις ἀπ' τὸν ἄνθρωπο καὶ πάθη καὶ ντροπές,
Ποῦ μετὰ μυστήριον ἀνέγγιχτο κάθε ψυχὴ θαμπώνεις
Μ' Ἀδωγερινῶν φωτοβολές καὶ μετὰ σπαθιοῦ ἀστραπές...

— Πνέμα ὑπερκόσμιο, ποῦ περῶς κι' ἀπάνωθι μας χύνεις
Τῆς Σκέψης τ' ἀκρατὸ κρασί καὶ τοῦ Καλοῦ τὸ μέλι,
Ποῦ ὁ θεϊκὸς διαλαλητῆς καὶ κείνος σαστισμένος
Πότε σὲ κραῖζει Ἀλέξαντρο καὶ πότε Ἀριστοτέλη....

— Πνέμα ὑπερκόσμιο, ποῦ ξιμάδες τὸ κτήνος νὰ συντρίβῃς
Μετὰ Γολγοθᾶδων σταυρωμοῦς μετὰ νῆκες Μαραθῶνων,
Ποῦ τὴ Μεγάλῃ Ἑλληνικῇ Διάνοια ἔχεις στήσει
Ἀσπίδα Τροπαιοφόρη στὴ θύρα τῶν Αἰώνων....

— Πνέμα ὑπερκόσμιο, ἀθάνατο, τῶν Μάγων δορυφόρε,
Ποῦ φεγγαγίσια ἐφώτισες τὸ πῦρ τρανὸ Βασιλείο
Τοῦ κόσμου τοῦ καταδικυοῦ, Πότε καὶ πάλι ἀστρὶ μου
Πότε καὶ πάλι θὰ φανῆς καὶ θὰ Σὲ δοῦμεν Ἥλιο!..

ΙΣΙΔΩΡΟΣ Ε. ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ
ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ

ΝΙΚΟΛ. Ν. ΛΥΤΡΑΣ

(Αὐτοπροσωπογραφία)

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ
ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΑΘΛΩΝ
ΔΙΑ ΤΑ ΕΤΗ 1929—1931Α
ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ ΤΩΝ ΘΕΤΙΚΩΝ
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

των ύλων, πλὴν τῶν ἤδη ἐν χρῆσει πρὸς παρασκευὴν οἰνοπνεύματος. Μελέται δεχταὶ μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

—3ον) Βραβεῖον 25.000 Δραχ. (Ἐμμ. Μπενιάκη)—εἰς τὰς καλυτέρας πειραματικὰς ἐρεῦνας τὰς ἀποσκοπούσας τὴν ἀνεύρεσιν καταλλήλου λιπάνσεως πρὸς αὔξησιν τῆς ἀποδόσεως καὶ βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῶν ἐλληνικῶν καπνῶν. Μελέται δεχταὶ μέχρι 30ῆς Ἰουνίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

—4ον) Βραβεῖον 20.000 Δραχ. (Ἐθνικῆς Τραπέζης)—εἰς τὴν καλυτέραν πειραματικὴν μελέτην περὶ βιομηχανικῆς ἐφαρμογῆς καυσίμων ὑλών τῆς Ἑλλάδος. Πραγματεία δεχταὶ πρωτότυποι εἴτε ἐκδοδομένοι κατὰ τὸ ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1924 μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου 1929 διάστημα, εἴτε ἀνέκδοτοι, τῶν ὁποίων ὁ ἀντίτυπος πρέπει νὰ κατατεθοῦν εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀκαδημίας ἢ 3 δακτυλογραφημένα ἀντίγραφα εἰς τὰ Γραφεῖα αὐτῆς μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

—5ον) Ἐν ἡ δύο Βραβεῖα 50.000 Δραχ. ἐν ὄλῳ (Ἐμμ. Μπενιάκη)—εἰς τὸν Δῆμον ἢ τὴν Κοινότητα ἢ καὶ σωματεῖον, τὸ ὅποιον κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐτῶν 1928-1929 ἤθελεν ἐκτελέσει τὰ περισσότερα καὶ σπουδαιότερα ἐν Ἑλλάδι: ἔργα, δι' εἰσφορῶν χρημάτων ἢ καὶ προσωπικῆς ἐργασίας ἀναδασώσεως ἢ καὶ χρησιμοποίησεως τῶν ὀμβρίων ὑδάτων ἐπὶ τῶν ὁρέων, τῶν λόφων καὶ τῶν χειμάρρων κατὰ τὸ σύστημα τῶν τάφρων ἢ οἰονδήποτε ἄλλο χάριν τῆς γεωργίας, τοῦ καλλωπισμοῦ ἢ τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς χώρας. Αἰτήσεις ἢ προτάσεις εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἀκαδημίας δεχταὶ μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

—6ον) Βραβεῖον 45.000 Δραχ. (Ἐμμ. Μπενιάκη)—μέλλον νὰ διανεμηθῇ εἰς ἰδρύματα καὶ διδασκάλους, οἵτινες λόγῳ καὶ ἔργῳ συντελοῦν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν ἀναλφαβήτων, εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ ἐθνικοῦ φρονήματος τῶν μαθητῶν καὶ εἰς τὴν ἐπίδοσιν αὐτῶν εἰς τὰ γεωργικὰ ἢ ἄλλα πρακτικὰ ἔργα καὶ εἰς τὴν ἀγάπην τῶν δένδρων. Προτάσεις ἐκ μέρους τῶν ἐπιθεωρητῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ λοιπῶν ἀρμοδίων Ἀρχῶν δεχταὶ μέχρι 1ης Ὀκτωβρίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

(Ἔπεται συνέχεια)

—1ον) Βραβεῖον 30.000 Δραχ. (Ἐθνικῆς Τραπέζης)—εἰς κοινότητα ἢ εἰς ἄτομον, ὅπερ ἀποδεδειγμένως κατέστησε προσδοφόρα δι' ἐμβολιασμοῦ ἄγρια δένδρα ἐν Ἑλλάδι εἰς εὐρείαν κλίμακα. Αἰτήσεις ἀρμοδίων Ἀρχῶν δεχταὶ μέχρι 31ης Ὀκτωβρίου 1929. Ἀπονομὴ βραβείου κατὰ Δεκέμβριον 1929.

—2ον) Βραβεῖον 15.000 Δραχ. (Ἐθνικῆς Τραπέζης)—εἰς τὴν καλυτέραν πειραματικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν μελέτην περὶ τῆς χρησιμοποίησεως πρῶ-

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΒΑΡΔΑΚΗ ΣΠΥΡΟΥ
—«Τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Κράτους»
(σελ. 94-95).

ΒΙΑΖΗ ΔΕ ΣΠΥΡΟΥ†
—«Αἱ ἐν Ἐπιτανήσῳ ἀκαδημαῖαι ἐπὶ ἐνετοκρατίας» (σ. 128-131, 155-159)

ΓΛΕΖΟΥ ΠΕΤΡΟΥ
—«Βιβλιοκρισία» (σελ. 45).

ΔΑΥΙΔ ΙΩΣΗΦ
—«Τὸ ταξείδιον τῶν ἁγίων τόπων»
(σελ. 74-76).

ΔΕΛΑΜΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΥ
—«Κρίσεις καὶ Σκέψεις» (σ. 43-44).

ΔΡΟΣΥΝΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Τὸ καλύβι» ποίημα (σελ. 29).

ΖΕΓΓΕΛΗ ΚΩΝΣΤΙΝΟΥ
—«Ἀναστάσιος Χρηστομάνος 1841-1906» (σελ. 1-3).

ΚΑΒΒΑΣΙΑΔΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗΣ
—«Marc. Berthelot» (σ. 242-243)

ΚΑΖΑΖΗ ΝΕΟΚΛΕΟΥΣ
—«Ψυχολογία τοῦ Ὑπερανθρώπου Α' Β' Γ' Δ' Ε' ΣΤ'» (σελ. 7-11, 56-59, 86-88, 116-121, 141-143 205-214, 229-236).

ΚΟΣΜΕΤΑΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Ἡ ἐξέλιξις τῆς ἐμβριολογίας» (σ. 132-134, 151-154).

ΚΟΤΣΑΥΤΗ ΑΝΔΡΕΟΥ
—«Ρήγας Νικολαΐδης» (σελ. 46-47).

ΛΑΥΡΑΓΚΑ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
—«Κύριε ἢ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις...»
(σελ. 27-28).

ΜΙΝΩΤΟΥ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ
—«Ὁ Βιγγίλιος προμαντεύων τὴν ἔλευσιν τοῦ Ναζωραίου» (σελ. 135-137, 159-163α).

ΜΠΑΡΔΑΝΗ ΑΙΚΑΤΕΡ.
—«Τὸ ἀντικείμενον τοῦ ποιητοῦ»
(σελ. 30-32).

ΜΠΑΡΔΑΝΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ†
—«Τὸ ἀγριολούλουδο» ποίημα (σ. 29-30).

ΜΠΑΡΔΟΥ-Γ' ΝΚ ΕΜΜΑΝ.
—«Ὁ ἄστερόεις οὐρανός» (σ. 11-14).

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ ΣΤ.
—«Ἡ δίκη τοῦ Σωκράτους» (σελ. 110-112).

ΠΥΡΓΟΥ ΡΕΝΟΥ
—«Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ὁ Μιχαὴλ Οἰκονόμου» ἄρθρον εἰκονογραφημένον. (σελ. 32-35).

ΣΩΚΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
—«Ἡ διεφθαρμένη» (σελ. 38-40, 72-74, 102-104).

ΦΑΡΑΝΤΑΤΟΥ ΝΙΚΟΛ.
—«Ἡ τελεία διαμόρφωσις τοῦ σκοποῦ τῆς ποινῆς καὶ τῆς προσηκούσης ἐκτίσεως αὐτῆς ἐν τῷ ἀρχαίῳ ἐλληνικῷ ποινικῷ δικαίῳ» (σ. 161-192).

ΧΑΡΑΜΗ ΣΠΥΛΙΟΥ
—«Ἡ ἐθνικὴ σημασία τῆς δόσεως» (σελ. 60-64).

—«Οἱ ὀφθαλμοὶ καὶ τὰ περιέργα αὐτῶν» (σ. 107-109, 137-138).

—«Σκοπιμότης καὶ ὀφθαλμός»
(σελ. 193-204).

1579

ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ ΔΙΔΙΚΑΣ

—«Τὸ ὄνειρον τοῦ κάμπου» (σ. 117)

FARA FRANG

—«Ὁ παγκόσμιος πόλεμος» (σελ. 237-239).

LESUEUR DANIEL

—«Ἡ φαντασία εἰς τὴν τέχνην καὶ εἰς τὴν ζωὴν» (σ. 96-97, 139-140).

MACKIE JOHN

—«Εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ» διήγημα, (σελ. 69-72, 99-101).

MARTIN LUIS

—«Τέφρα» διήγημα, (σελ. 36-38).

MANIE MARIUS

—«Τὸ ἐκ τῶν Δελφῶν δίδαγμα» (σελ. 240-241).

RONDIN AUGUSTE

—«Ἡ ἀρχαία τέχνη» (σελ. 67-69).

ROUSSEAU JEAN

—«Ἡ ἐπίδρασις τῶν ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν ἐπὶ τῶν λαῶν» (σ. 105-107).

WIKRAM AID.

—«Αἱ ἀνασκαφαὶ τῶν Ἀθηνῶν» (σελ. 215-217).

ΜΟΥΣΙΚΑ ΤΕΜΑΧΙΑ

LERBS HANS

—«Heidetraum» (σελ. 118-119).

ΕΡΓΑ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ · ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ

ΓΥΖΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

—«Ἡ δόξα τῶν ψαρρῶν» (σ. 126).

—«Ἡ ἀράχνη» (σελ. 127).

—«Τὸ ναυτοπούλο» (σελ. 130).

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ΜΙΧΑΗΛ

—«Τὸ γεφύρι» (σελ. 34).

—«Τὸ παληόσπιτο» (σελ. 35).

MARQUESTE L.

—«Ὁ Ἑρωτιδεὺς» (σελ. 68).

MASTRAYAM D.

—«Ἡ λύπη τοῦ ἔρωτος» (σελ. 98).

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

—«Γύζης Νικόλαος» (σελ. 122).

—«Καζάζης Νεοκλῆς» (σελ. 56).

—«Καρολίδης Παῦλος» (σελ. 114).

—«Νικολαΐδης Ρήγας» (σελ. β.).

—«Οἰκονόμου Μιχαὴλ» (σελ. 33).

—«Σῶκος Γεώργιος» (σελ. 72).

—«Χαραμῆς Σπήλιος» (σελ. 60).

—«Χρηστομᾶνος Ἀναστάσιος» (σ. α').

—«Ἐργαστήριον Ν. Γύζη» (σ. 123).

—«Τὸ χρυσοῦν προσωπεῖον μὲ τὴν μορφὴν τοῦ Φαράω Τούτ-άνχ-αμμών» (σελ. 17).

—«Τὸ ὀλόχρυσον κάλυμμα τοῦ τρίτου φερέτρου τοῦ Φαράω» (σελ. 19).

—Ὁ πρῶτος τόμος ἀποστέλλεται εἰς τὸν ἐμβάζοντα δρχμ. 50. Δωρεᾶν δὲ εἰς τὸν ἐγγράφοντα 10 συνδρομητὰς διὰ 10 τεύχη. Ἐπίσης εἰς τὸν ἐγγράφοντα 5 συνδρομητὰς διὰ 25 τεύχη. Ὡς καὶ εἰς τὸν ἐγγράφοντα 3 συνδρ. διὰ 40 τεύχη.